

Příručka nekromantova, aneb jak hrát nekromanta v RPG

Tato příručka je doplňkem k asterionskému modulu Sedmý živel a po vzoru Rukověti dobrodruha i jakýmsi manuálem určeným hráčům RPG her (např. Dračí doupě, Dračí doupě +, Dračí doupě II), jak hrát povolání nekromanta, včetně úskalí, která to obnáší a jeho využitelnost v družině dobrodruhů.

Příručka nekromantova není určena pouze hráčům Asterionu. Věřím, že rady v ní uvedené využijí i hráči hrající v jiných světech.

Mimo běžné magiky pak stojí nekromanti, kouzelníci, již přivádí mrtvá těla zpět k životu za pomocí černé magie. Nekromancie je zakázána v drtivé většině lidských i nelidských krajů, ale i přesto se vždy najdou tací, kteří se jí zabývají. Jediným místem, kde lze nekromancii kromě samostudia z knih studovat, je Umrličí království, prokletá země daleko na jihu Tary.

Opis z Rukověti dobrodruha, str. 73

Na úvod bych tě, hráči, jež uvažuješ vydat se cestou nekromancie, chtěl upozornit na to, že to je cesta nelehká, a jen opravdu zkušený hráč by se touto cestou měl vydat, neboť nekromancie je ve většině civilizovaných oblastí zakázaný a opovrhovaný obor černé magie, jejíž provozování se přičí Řádu světa a trestá se smrtí.

Kdo se nejčastěji stává nekromantem?

Na dráhu nekromanta se nejčastěji vydávají magicky založení jedinci, tedy kouzelníci, alchymisté a v neposlední řadě i kněží.

Ze společenského hlediska si tuto kariéru zpravidla volí osoby bez rodinného zázemí toužící po uznání, utlačované osoby trpící komplexy z dětství, které prahnou po vyniknutí, nebo naopak členové bohaté smetánky, kteří vidí v nekromancii prostředek k získání moci, stejně jako lidé trpící různými psychickými poruchami. V neposlední řadě může být nekromancie rodinnou tradicí, a v Umrličím království mají svobodní obyvatelé dokonce povinnost přihlásit svého potomka ke studiím na Sikrlin-Rakle. Temní čarodějové se však často propadnou provozování svého umění natolik, že o rodinu vůbec neusilují.

Z rasového hlediska je organizovaná nekromancie povětšinou doménou lidí, výjimečně ostatních ras. Je to dáno hlavně tím, že náboroví agenti Nekromantické hanzy působí hlavně v oblasti Čtyř království a jejich držav, speciálně pak ve městech, kde se nacházejí univerzity magie, alchymie, či církevní školy.

Jak se stát nekromantem?

Rozhodnete-li se přece jen, z jakéhokoliv důvodu, stát nekromantem, otevře se před vámi několikero způsobů jak svého cíle dosáhnout. Prvním, a zároveň tím nejčastějším, je studium na Nekromantické univerzitě pod přísným dohledem mistrů nekromancie. Dalším, spíše ojedinělým, způsobem je studium u soukromého nekromanta renegáta (nekromant na útěku, která z nějakého důvodu prchl z Umrličího království). Poslední, nejodvážnější metodou je samostudium z Nekromantovy knihy kouzel.

Organizovaná výuka nekromancie probíhala ve starém Umrličím království na univerzitě na Sirkin-Rakle, v Novém Umrličím království probíhá v Nekromantické univerzitě na Hoře dvou zkoušek. Vyhledáváním vhodných učedníků se přímo zabývá Nekromantická hanza a na její vábení lze narazit snad ve všech větších sídlech Čtyř království, v dálavách i Mořském císařství. Nejčastěji však ve městech, ve kterých se nachází univerzity magie, theurgie, či kněžské semináře.

Návnadami Nekrohanzy jsou kupříkladu opisy úryvků Nekromantovy knihy kouzel zastrčené v univerzitních knihovnách, antikvariátech či vetešnictvích, čekající na zvědavé studenty. Na náborové agenty hanzy potom můžeme přímo narazit v zapadlých alchymistických krámcích. Jsou jimi rovněž různí mastičkáři, léčitelé, hrobníci či chirurgové, jejichž povolání jsou jenom zástěrka pro jejich skutečné řemeslo.

Každý adept, jenž projeví zájem o nekromancii, je pak agenty důkladně prověřen, jestli náhodou není ve službách spravedlnosti či nastrčeným špehem nepřátel Umrlčího království. Potom jej s doporučujícím dopisem pošlou studovat na Nekromantickou univerzitu, kde je postupně zasvěcován do tajů nekromantských nauk. Cesta do království smrti však je daleká a nebezpečná a mnohé uchazeče o temné nauky by mohla odradit. Zástupci hanzy si ovšem nemohou dovolit prozrazení a tak tyto adepty buď přesvědčí, unesou a nebo v krajním případě odstraní.

Po příjezdu na univerzitu se musí budoucí nekromant smířit s tím, že ztratí veškerý kontakt s dosavadním životem. Vše co doposud znal, se stane minulostí. Rodina, přátelé, ti všichni pro něj přestanou existovat. Na druhou stranu ho však čeká relativně bezpečné prostředí pro studium, nerušené orgány spravedlnosti.

Další možností, jak poodhalit tajemství nekromancie, je soukromé studium u nekromanta renegáta. Mimo Umrlčí království působí černokněžníci, kteří z nějakého důvodu přehli před svými soukmenovci a provozují svojí temnou živnost na vlastní pěst. Ovšem najít takového učitele není nic jednoduchého. Je zapotřebí mít opravdu vlivné známé v podsvětí, se kterými nekromanti nejčastěji spolupracují, nebo být dostatečně bohatý. Ideální je kombinace obojího. Žák renegáta je pak jeho sluhou a asistentem v jednom. Výuka je zaměřena spíše prakticky, než teoreticky a probíhá nejčastěji během výzkumu nekromanta či při provozování jeho živnosti.

Během této formy studia se musí mít student obzvlášť na pozoru, jelikož výuka nekromancie podléhá přísným pravidlům Moarty a její provozování mimo Umrlčí království je zakázané.

Poslední způsob, jak přičichnout k nekromancii, je samostudium z Nekromantovy knihy kouzel. Ovšem její získání není nic snadného. Například na černém trhu jí lze sehnat za velmi tučný peníz, nicméně bez patřičných známostí je to i tak téměř nemožné. I samotné držení této knihy je totiž závažným zločinem a na ty, kdož s ní jsou přistiženi, čeká hranice.

Nekromant dobrodruhem

Uplatnění nekromantů je po ukončení studia různorodé. Záleží to však na tom, jestli žijí v Umrlčím království či mimo něj.

Ti, co působí v Říši smrti, jsou po většinu času zaměstnáni dennodenní prací, popřípadě výzkumem, proto se na cesty vydávají jen výjimečně. Jejich výpravy jsou povětšinou loupežného charakteru, směřující do sousedních krajů. Cílem bývají zajatci, zbraně a suroviny na území Umrlčího království běžně nedostupné. Samotní nekromanti působí jako velitelé těchto výprav a jejich počet v jednotce závisí na velikosti a důležitosti tažení. Velmi často jsou jedinými živými členy výpravy, zbytek pak tvoří nemrtvé hordy. Z toho důvodu je tato varianta hraní možná i pro jednoho hráče.

Být nekromantem ve službách Umrlčího království vyžaduje naprostou oddanost svým nadřízeným, což může být pro někoho omezující. Odměnou bývá zajištění ucházejícího bydlení a stálá mzda, odvíjející se podle dané frakce, k níž nekromant patří a jeho postavení v ní. Tato varianta navíc umožní využít veškerý potenciál, který povolání nekromanta nabízí, což je především využívání všech schopností bez omezování.

Zcela jiná situace platí pro nekromanty žijící mimo Umrlčí království. Tuto skupinu tvoří členové Nekromantické hanzy, samouci a renegáti.

Působení v Hanze má svá specifika. Jednoznačnou výhodou pro nekromanta je zázemí silné organizace, což mu poskytuje mzdu, úkryt a prostředky pro další výcvik. Nevýhodou je pak

ukrývání se před orgány spravedlnosti a omezené pole působnosti, jelikož nekromant je vázán na buňku Hanzu, jejíž působnost je pevně dané (například nekromant z buňky v Albireu bude plnit úkoly tam, nanejvýš na území Východní dálavy a jen těžko dostane možnost navštívit Erin), což může být pro dobrodružnější jedince svazující (více o možnostech uplatnění nekromantů v Hanzě najdete v samostatné kapitole v modulu Sedmý živel).

Být nekromantem samoukem či renegátem je pro hráče náročnější. Hlavně proto, že nekromancie je, jak už bylo řečeno, ve většině civilizovaných krajů zakázaná a přísně trestána. Její stoupenci musí tedy své pravé povolání všelijak tajit. Odhalením totožnosti by se stali terčem negativních reakcí okolí. Opovržlivé či bázlivé pohledy a urážky jsou zcela běžné, nezřídka pak může následovat lynčování nebo soud a upálení. To by však nebylo to nejhorší, nekromanti v civilizaci se musí mít neustále na pozoru před organizacemi potírající černou magii, například Aurely či Dusanari. Renegáti jsou navíc v hledáčku svých bývalých pánů. Žijí v neustálém strachu, protože lovci nekromantů jsou neodbytní a jdou za svou kořistí tak dlouho, dokud ji nedostihnou. Z toho důvodu renegáti nezůstávají dlouho na jednom místě a jsou neustále v pohybu. Častým úskalím pro ně i samouky jsou značná omezení pro další výcvik. Chtějí-li totiž pokračovat v nekromancii, dříve nebo později budou muset vyhledat soukromého učitele, nebo si sehnat opis Nekromantovy knihy kouzel. Což, jak již bylo uvedeno, není vůbec jednoduché, vyžaduje to značné finanční prostředky a vlivné známé.

Vzhledem ke schopnostem, kterým se přiučil, se však školenému nekromantovi nabízí široké uplatnění. Mnozí se vydávají za různé mastičkáře, alchymisty a kouzelníky. Díky znalostem anatomie patří mezi nejlepší lékaře – chirurgy. V tomto přestrojení pak cestují sami, nebo se skupinou dobrodruhů. Renegáti mají rovněž velkou cenu pro mocné hráče Asterionu a nepřátele nekromantů (Čtyři království a jejich dálavy, Kharovy državy, říši Slepých bohů). Jejich zástupci jim mohou poskytnout novou identitu a ukrýt je do bezpečí výměnou za jejich pomoc či rady při bojích proti nemrtvým. Najdou se i takoví, kteří se rozhodnou bojovat proti nekromantům přímo. Obklopí se družinou dobrodruhů a vyráží do boje s Nekromantickou hanzou nebo se připojí ke světloňošům z Braghiny. Příkladem za všechny může být *Bratrstvo života* operující při pobřeží Tary a všemožně škodící Hanzě v její snaze zásobovat Nové Umrličí království.

Jelikož činy nekromantů se přičítají Řádu světa, mají negativní vliv na blízké okolí i na ně samotné. Zmiňme například častý výskyt temných nestvůr ze Světa stínů v okolí jejich působnosti. Nekromanti jsou pak více, než jiní magici náchylní k magickým nemocem. Také tvárnost se neblaze podepisuje na jejich vzhledu, v pokročilejším věku je již téměř patrná přeměna ve skřeta. Tyto účinky nutí nekromanty vynakládat nemalé finanční prostředky na jejich léčbu či alespoň maskování.

I přes řadu nevýhod může být dobrodruh s nekromantskými schopnostmi platným přínosem pro družinu. Je schopným čarodějem, obstojným alchymistou a v neposlední řadě tolik potřebným léčitelem.